

16+

*Я знаю, як ви
фінішуєте мильної весна!*

Маргарита
Сурженко

КВАРТИРА
квiвськiх
ГРІХІВ

DISCURSUS

УДК 821.161.2
ББК 84-4(4Укр)6
С 90

Маргарита Сурженко

С 90 Квартира київських гріхів [Текст] : роман / Маргарита Сурженко. — Брустурів : Дискурсус, 2021. — 256 с.

ISBN 978-617-7236-90-9

Вони живуть у самому серці столиці, але ніхто їх не помічає. Вони приходять до вас, але ви цього не бачите. Вони щодня зваблюють вас. А вибір — піддатися спокусі чи залишитися вірному собі — завжди за вами. Вони — сім київських гріхів, прекрасні містичні панни, які не дають місту нудьгувати. Одного разу піддавшись спокусі, головний герой потрапляє в їхнє помешкання. Чи вдасться йому пройти випробування всіма гріхами? Адже в кінці шляху на нього чекає найкраще, що може подарувати доля...

УДК 821.161.2
ББК 84-4(4Укр)6

ISBN 978-617-7236-90-9

Усі права застережено

© Маргарита Сурженко, текст, 2017
© Дискурсус, видання, 2021

ΡΟΖΔΙΑ Ι

Магнетизм

Серед десятків тисяч людей ви знаходите одну людину. Розумієте, що справа зовсім не в кольорі волосся, розмірі його гаманця чи її грудей. Магнетизм. Вас притягує до тієї людини. Чому? Бо є я. Я пускаю у вашу кров кілька видів гормонів, у вашій голові виникають фантазії, серце пришвидшено б'ється, кров приливає до голови, ви збуджуєтесь. Серед десятків тисяч людей ви бачите лише одну людину, яка стає особливою. Вона притягує все: думки, тіло, душу. В мозку за одну секунду вибухає мільйон нервових клітин, електричний заряд проходить по всьому тілу, ви відчуваєте кожну клітину організму, ваше тіло на Землі начебто вже давно, але вперше ви починаєте жити лише у цю мить. Особлива людина поруч захоплює і полонить. Магнетизм.

Я знала, як це діє на інших. Але того весняного дня це вперше подіяло на мене. Так, це був саме той магнетизм. Божевільний, сильний, гарячий. Він не має нічого спільного з логікою, він руйнує життя.

Я сиділа в барі і працювала. І раптом — він і цей клятий магнетизм. Я й уявити не могла, що ці правила поширюються на мене. Я була шокована і на мить перестала контролювати ситуацію. Ледве не наробила дурниць. Закінчила робочі справи, пішла до туалету і перед дзеркалом почала приміряти різні образи. Хвилювалась. Я чи не вперше в житті почала хвилюватись. Прекрасно розуміла — до нього не можна підходити, треба бігти від нього подалі. Вдягла вузьку спідницю до колін, блузку, туфлі на невеличких підборах, на вустах з'явилась матова червона помада. Закінчивши чепуритись, попрямувала знайомитись.

Він сидів за стійкою в барі. Ні зліва, ні справа вільних місць не було. Музика, шум, хлопці напідпитку фліртували з дівчатами. Він дивився на алкоголь на полицках позаду бармена. Його мозок був зайнятий логічним підрахунком і намаганням зрозуміти, що він зараз хоче випити. Через кілька секунд я переможу війну вибору алкогольних напоїв у його мозку. Люди щодня роблять вибір, але одного дня розуміють — це було лише тренування.

Я швидко оцінила всіх, хто був біля мого хлопчика, а потім подумки послала дуже непристойні думки незнайомцю, що сидів поруч з моїм об'єктом зацікавлення. Той зрозумів, що потрібно швидко вийти до туалету. Миттю звільнив місце, я швидко його зайняла. Все так блискавично, як зазвичай буває, коли тебе переповнюють емоції і ти забуваєш, що треба думати. Коли по-справжньому. Коли твоя повільна річка перетворилась у водоспад.

Я зайняла місце біля нього. Не дивилась, але все відчувала. Він поруч, а моя шкіра покривається мурашками. Замовила віскі з колою й льодом, а потім увімкнула свій маячок. Десять секунд. Всього десять секунд — і мій хлопчик обернув голову на мене. Помітив мене серед десятків інших. Зелені очі, чорна шкіряна куртка, чорне густе волосся, яке він давно не підстригав, тижнева щетина, дірка у вусі, але сережка відсутня, на пальцях нема обручки, нема подряпин кішки. Холостяк, який увесь день провів в офісі і прийшов сюди за пригодами. Можна пірнути в його голову і прочитати, чи не помилилась я з аналізом, але я зупинилась, хотілося пізнати його звичним для людини способом — розмовами, усмішками, дотиками. Десять секунд — і він реагує на мій маячок. Я бачу, як його нейрони активно запрацювали, мій образ вже розтікається під його шкірою, я збуджую емоційні центри в його голові. Я думала, що буде достатньо і двох секунд.

— Можна вас пригостити? — каже він.

Ну чому так банально? Такі емоції всередині, така енергетика — і тут такі банальні фрази. Але ж він всього лише втомлений чоловік, що сидить в одинадцятій ночі у барі, всього лише людина, чого я ще хотіла?

— Можна, — відповіла я і відразу зашарілась, бо забула скорегувати свою інтонацію і тембр голосу. За звичкою, відповіла сексуально. Дуже багато енергетики було у моєму «можна». Миттю я побачила в його очах безліч брудних думок про нас із ним. Ну і що я наробила? Я відкашлялась, стишила оберти. Мені дійсно було просто цікаво пізнати його, я не хотіла у той момент бути Хтивістю, не хотіла псувати йому життя, не хотіла звалювати на нього випробовування.

— А як вас звати? — спитав він, а я починала звикати до банальності. Так дивно, але коли є магнетизм, то навіть банальність сприймається по-особливому. Я почала вигадувати, як мене звати. Насправді, я рідко з'являлась перед людьми в їх подобі, робила це у різних образах і вигадувала на ходу різні імена. А тут розгубилась, треба було вигадати хороше ім'я, бо я точно знала, що захочу зустрітись із цим хлопцем ще раз. Я відповіла, що я Саша. Він теж виявився Сашею. Ще одна милість — люди полюбляють такі збіги. Мозок вирішив наблизити мене до його серця на ще один міліметр. Хімія. Я вже бачила, як мій образ розтікався під його шкірою. Усе, що він знав про мою особистість, — це вигадане ім'я. Усе, що він хотів мати від мене у майбутньому, вже почало повільно брати його в полон.

Він по міліметру підсувався до мене. Рука, яку він тримав на барній стійці, присунулась ближче, ноги розвернулись до мене, навіть волосся на шкірі наелектризувалось і витягнулось у мій бік. Мурашки. Але ж йому не можна, що я робила? Я вже тоді почала його повільно вбивати...

— Що ви робите тут так пізно й одна?

— Я живу з шістьма сусідками у квартирі. Нам дуже часто треба відпочивати одна від одної. І сьогодні я відпочиваю саме тут, — забрехала я.

— А в мене був дуже важкий день на роботі. Але... Почекайте... шість сусідок? Ви не схожа на студентку.

— Ми всі колеги з роботи. Не питаєте тільки про роботу, обіцяєте? — лукаво промовила я свої слова заборони. Цікаво, Бог просив не їсти з дерева насолоди таким самим голосом? Чи його заборона була суворішою?

— Ну от, ви заінтригували мене своєю роботою.

У його голові вже роїлися брудні думки про нас із судками. Важко мені буде з ним і з його хтивими думками. Уперше мені так хотілося, щоб мої чари не діяли, щоб думки були чистими, ніяких фантазій, але я не вмiла тоді по-іншому. Я була зіткана із ниток хтивості, та починала мріяти про нитки любові.

Я дійсно жила з шістьма дівчатами в одній великій квартирі, що загубилась поміж арок на вулиці Саксаганського у центрі Києва. Старенький будинок. Люди часто задавались питанням, чому він і досі стоїть — не відреставрований і не зруйнований. Тому що там жили ми. На третьому поверсі у квартирі з дев'ятьма кімнатами. У квартирі київських гріхів.

Магнетизм. Він одурманює і змушує робити божевільні вчинки. Аналізуючи хімічні реакції в тілі чоловіка, я навіть не помітила, що відбувається у моєму тілі. Тоді я навіть не здогадувалась, що такі реакції можливі. Друга хвилина нашого знайомства, а я втрачаю голову, бачу в ньому рідну людину, хочу розповісти про свої секрети, про те, що я — гріхія Хтивість. Я розуміла, що не можна, і я розуміла, що це не за правилами. Але, як і мої жертви, я захотіла порушити всі правила, бо вперше моє серцебиття набуло якихось сенсів. І було байдуже, що вже завтра і він, і я будемо відповідати за це. Хотілося сьогодні, хотілося у цю мить, хотілося відкрити душу, хотілося близькості, хотілося саме з ним. Тому, попросивши не питати про роботу, я через декілька секунд почала розповідати про неї сама. Ніби щось прорвало у мені водоспад відвертості. Іноді відвертість може затопити і змусити потонути в ній.

— Ми — гріхи. Людські гріхи. Дуже солодкі, — промовила я, нахилившись до нього, щоби більше ніхто цього не почув. Потім відпила віскі, спостерігаючи за його реакцією. Він мовчав, але у його очах був великий інтерес й заінтригованість. Я продовжила: — Наша робота — змушувати вас проходити випробування, падати дуже низько, робити дурниці. Але за це ми даємо вам справжню насолоду. Багато хто з людей називає нашу насолоду справжнім сенсом життя.

Але звісно, потім ми приносимо рахунок за свої подарунки. Змушуємо кожного платити.

Так, я знала, що ця наша розмова вмить перетворилась на найцікавішу для нього за останній місяць. Рік. Життя. Вічність. А мені було цікаво дивитись йому у вічі та спостерігати за його інтересом, за тим, як мої слова зрушують у ньому процеси мислення. От він аналізує, от він уявляє. Ось він включає логіку, а ось — фантазії. А ось у його крові вже адреналін. Кров кипить, серце пришвидшено б'ється. Він повільно божеволіє, навіть не розуміє, що я для нього радіоактивна. Процес почався. Я доводжу його до шалу.

— І ви, певно, Хтивість?

— Ну звісно. Ви відчували чи проаналізували?

— Я прочитав у ваших очах.

Він включився в гру, зараз буде говорити щось оригінальне. Чистий нерозбавлений флірт. А от віскі було розбавленим.

— А інші гріхи? Які вони, ваші сусідки? Такі ж гарячі, як і ви?

— Наркотична Насолода пішла з цього бару десять хвилин тому, — так дивно було говорити правду людині із забігайлівки, усвідомлюючи, що навколо занадто близько сидять інші люди. Але мене було не зупинити. — Її волосся кольору білого порошку — її знаряддя праці. Ми називаємо її просто Насолодою. Вона надзвичайно солодка. Ми з нею чимось схожі. Ми робимо людей щасливими, а потім змушуємо їх страждати. Навіть змушуємо мозок пускати по крові однакові гормони. От тільки шляхи отримання тих гормонів різні, тому і думки до голови ми надсилаємо різні. Вона хитро і повільно спокушає, а я падаю, як сніг на голову в найнесподіваніший момент.

— Це точно. Відчуваю себе вашою жертвою.

— Мені завжди здавалося, що моїм жертвам пощастило більше, ніж її. Кожній з нас здається, що її насолода найсолодша.

— І яка ж Лінь? Постійно лежить на дивані?

— Ну що ви! Лінь у нас найактивніша. Постійно у роботі. Іронія долі.

— Змушує лайкати котиків у робочий час? А Лють дуже добра?

— Я інколи дивуюся з розмірів її серця. Вона, дійсно, свята людина, завжди прийде на допомогу, підтримає, заспокоїть. У неї чорне волосся, чорні очі, чорні густі брови. Вона схожа на східних красунь.

Я розповідала, а він зовсім неуважно слухав. Думав, чи не запросити мене додому, намагався розгадати мою гру, проаналізувати мої погляди, зрозуміти, чи з тих я, хто відповість «так» і поїде до нього, чи з тих, хто образиться і забереться геть. Щоб привернути увагу, я замовкла і зробила ще один ковток свого віскі. Саша теж мовчав, а потім запропонував пересісти за більш затишний столик. Там було інтимніше, музика звучала тихіше. Тьмяне світло. Свічка на столі. Радіохвилі ловили наш настрій, і в барі лунала романтична музика, вона гармонійно впліталась у мої слова, поєднувала наші тіла. Я відчувала запах його шкіри, що наповнював повітря пристрастю... Запах тваринних інстинктів.

— Хто ж іще живе у вашій квартирі?

— Ненаситність, Жадоба, Заздрість, вона ж Ревність. Ненаситність дуже любить... — почала я, але Саша мене перебив.

— Пробачте, пробачте, що перебиваю. Але я раптом зрозумів, що не хочу про них слухати.

— Хочете слухати...

— ...про вас.

— Про Хтивість?

— Про вас.

— Ну добре. Що саме? Зі мною ж усе зрозуміло.

— Ви руйнуєте життя одружених чоловіків?

— Я нічого не руйную. Вибір завжди за ними.

— Розповідайте ще.

Я посміхнулась. Він насолоджувався моїм голосом і хотів історій, яких йому не можна було чути.

— У мене багато роботи, — я подивилась навколо в пошуках гарного прикладу своїх діянь. — Наприклад, бачите того хлопця? Він зайшов сюди підтримати друга,

якого звільнили з роботи. Зазвичай, він у такі місця не ходить.

— Він теж ваш клієнт?

— Так. Ви доросла людина і маєте знати, що тут всі чоловіки — мої клієнти. Але з його допомогою я можу показати, як люди роблять вибір, а потім вчаться на своїх помилках. Йому було дев'ятнадцять. Він був дуже правильним, відмінником, який не пропускав жодної пари. Раніше до нього неможливо було пробитись. Я підходжу до нього, щось шепочу, а у нього у голові суцільна вища математика. Така вища, що навіть мені ставало нудно, я починала позіхати і тікала. Юні хлопці для мене завжди дуже легка робота, але цей ніколи не піддався. І ось одного разу в його гуртожитку поселилась одна дівчинка. Тоді я відчула, що вона ідеально підходить для нього.

— У неї були великі груди?

— Ох, це не має значення. Я не пам'ятаю її грудей.

— Вибачте, сам не знаю, навіщо я це спитав, — широко здивувався, зніяковів і відвів погляд від мого декольте. Я вибачила. Вже звикла, коли я сиджу поруч, люди постійно думають не про те, про що варто було б.

— Я пам'ятаю, що вона була розумна і дотепна. Вона любила багато говорити, а він умів слухати. У перший же день у гуртожитку вона пішла шукати чайник. Я зробила так, щоб вона постукала саме у його двері.

— Як?

— Магнетизм, — посміхнулась я. — Він відкриває двері — і все завмирає. Магнетизм. Його тілом пробігає струм. Він дивиться на неї божевільними очима і не може нічого сказати. Шах і мат, математико! Хвилину він мовчав. А знаєте, що таке хвилина мовчання для закоханого? Це ціла вічність. Їм двом здавалось, що вони мовчали кілька годин. І ось вона заговорила. Попросила нагріти воду в чайнику. Він нагрів. Вона ходила до нього ще три дні. Вона насправді і чай-то не дуже любила, але доводилося пити його по кілька разів на день. Потім до її кімнати приїхали сусідки вже зі своїм чайником.

— І вона їх ненавиділа?

— О так. Кляла і їх, і їхній чайник. Але я ж казала про її розум? Вона вигадувала гарні приводи зайти до його кімнати. Просила його відкрити консерви, встановити антивірус, підказати, як дістатися до музею. Я була дуже рада тому, що ми з нею поховали його математику. Тому я приходила до нього щоночі. Він не міг заснути, бо багато думав про неї. Зрозумів, що щастя зовсім не у формулах і рівняннях — в іншому щастя. Як же багато гормонів було в його крові. Стук у двері, а його вже трясє, він уявляє, що це вона. Як собака Павлова, реагував на будь-який стукіт.

— Дуже схоже на кохання.

— Нагадай мені якось, і я розповім тобі про те, чим кохання відрізняється від пристрасі. Але зараз продовжую про свого клієнта. Разом із магнетизмом, я підкинула йому випробування. Він мав зізнатись їй. Мав зробити перший крок. Або хоча б другий. Дівчинка натякала, як могла. Казала, що пізно повернеться, і їй буде страшно іти з метро. Чуваче! Скажи, що зустрінеш. Ні, мовчить! Каже, що їй треба донести сумку з вокзалу. Важкі сумки. Мовчить. Три місяці мовчить і лише уявляє.

— Ідіот.

— Ну от, а інший не мовчав. Не було з іншим мурашок по шкірі, але інший був наполегливим, і вона забила на того математика.

— І суть?

— Суть в тому, що зараз він щасливо одружений. Бо через два роки він зустрів іншу. І вже не мовчав. А не мовчав, бо згадав, що одного разу його мовчання розбило йому серце. Він навчився на своїх помилках. Він же так страждав тоді, коли вона була в його уяві з ним, а у житті з іншим.

— А математика повернулась до його життя?

— Ти не повіриш, математика в цій країні рідко повертається. Зараз він працює водієм.

— Сумна історія.

— Всі історії трохи сумні. Але ж... Як бачите, грішити потрібно. Вкрай потрібно. Щоб потім робити в житті безпомилковий вибір.

— Треба обирати в житті не прямий шлях, а правильний. Виходить, за вашою теорією, грішити — це правильно?

— За мою теорію нема в житті правильного чи неправильного. Є твоє і не твоє. Лише серце підкаже, де твоє, — я дивилась йому в очі, і мої слова звучали дуже двозначно.

Саша почав розповідати про себе, а я відчувала в повітрі вібрації брехні. Так буває, коли людина говорить щось, що порушує дійсність, суперечить минулому, створює паралельну хибну реальність, затаюючи туди чужі думки. Довелося пірнути в його голову і подивитись на життя, як на фільм. Він брехав мені про свою роботу і про хобі. Казав, що він директор рекламного агентства, насправді ж був програмістом в невеличкій компанії, не прагнув отримати більшого, переживав легку форму кризи середнього віку, яка ніяк не мотивувала рости. Казав, що на вихідних захоплюється великим тенісом, щойно повернувся з Європи, насправді ж вихідні провів на дивані, а закордонний паспорт вже давно не зустрічався зі свіжими візами. Він сказав, що його Audi останньої моделі на ремонті, хоча насправді він їздив на Форді. Мій співрозмовник сприймав усе, як гру, вважав, що вигадую, тому він має повне право вигадувати так само, як і я. Пам'ятаю, як мене це тоді обурило. Я нарешті зрозуміла, що моя відвертість для нього — проста гра і він без докору сумління підіграє мені, але робить це так незграбно, з примітивною фантазією, без краплі відвертих душевних зізнань. Я чи не вперше відкрила людині душу, а вона не вірить. Вже зараз я розумію, що мозок захищав Сашу від стресу, продовжуючи звичну життєдіяльність за правилами його реальності. Але в ту мить я так сильно обурилась факту відвертого лицемірства, що дуже захотіла закінчити цю гру, яка насправді була життям. Хотіла, щоб він замовк і нарешті прокинувся, повернувся до мене і побачив такою, яка я є.

Він закінчив самопіар і мовчки поїдав мене очима. Я теж дивилась прямо у вічі, не відводячи погляду. А потім повільно підвелась. Підійшла близько, нахилилась до його вух і повільно подула. Тепле повітря, молекули, флюїди, бажання. Магнетизм. Вибух гормонів. Мозок виділив у кров такий потік гормонів, що йому стало важко дихати, він

розстібнув гудзик, йому захотілось води. Все його тіло почало тремтіти, він жадібно подивився на мене, а потім на стіл. Він повністю втратив над собою контроль, він став звіром. Інстинкти, фантазії, голос бажання, а разом із тим голос розуму — вони перекрикували один одного. Тихо-тихо. Я швидко відійшла. Я перегинала палицю. Вибухати або займатись коханням на столі в барі? Не зі мною, не сьогодні, ні. Що я робила? Ну що ми робимо через цей клятий магнетизм?! Я теж почала сходити з розуму тієї ночі.

— Треба випити, — у його роті пересохло. Він нарешті почав розуміти, що мої розповіді — це не казки.

Я мовчки водила пальцем по склянці. Лід давно розтанув. У барі було дуже душно.

— Віскі жакхливе, — промовила я, а він мовчав.

— Що це було? — нарешті заговорив він. Я вже почала думати про те, що він втратив дар мови. — Всі твої слова... Це правда?

— Ти мені сподобався. Зазвичай я дивлюсь на людей, як на роботу. Дуже рідко прив'язуюсь до них. Ніколи не розповідаю їм про нас. Це велика таємниця, нам не можна ділитись нею з людьми. А ось ти. Нічого в тобі особливого нема. Звичайна людина. Ніби. А для мене чомусь став особливим. Захотілося все розповісти.

— Можливо, ти станеш особливою для мене? І ми закінчимо цей вічний пошук тих самих.

— Я ніколи нікого не шукала. Я ж не буду жінкою, що варить борщ. Я маю жити зі своїми дівчатами, зводити таких, як ти з розуму, псувати людям життя, дарувати їм пристрасть, насолоду. Я маю робити їх щасливими і нещасними. І не можу прасувати сорочки, готувати тобі котлети. І не тому, що не вмю змішувати фарш із хлібом. Бо я — Пристрасть, я вмю лише брати, я не вмю давати, я не вмю турбуватись, я не вмю жертвувати, я не вмю терпіти, я не вмю наповнювати. Я лише спустошую і притягаю. Забудь.

— Але тепер мені буде дуже важко тебе забути.

— Я знаю. Пробач мене за це. Найгірше те, що відпустити тебе тепер буде нелегко.

- Не відпускай. Розповідай.
- Хочу ось так сидіти з тобою. Хочу ось так відчувати запах твого одягу і тіла.
- Дуже важко сидіти біля Хтивості і не вибухнути.
- Тоді ходімо на свіже повітря. Платити не будемо. Моє віскі було занадто несправжнім. Платити треба лише за справжнє, запам'ятай це.

Ми вийшли на вулицю. Початок весни. Морози відступили. Асфальт все ще був мокрим, але сніг вже розтанув і калюж майже не було. Свіже повітря. Кожна клітина отримала свою порцію кисню. Дихати стало легше. Думати стало легше. Повний місяць. Природа очікувала тепла, дерева хотіли квітнути, птахи хотіли співати, все живе хотіло любові. Він обійняв мене. Приємно. Він не переходив межі, але і був поруч. Усе, як я хотіла. Ми йшли мовчки, він думав. Так незвично було крокувати поруч із чоловіком. Усе життя мої підбори відбивали асфальт на самоті і мені не доводилось синхронізувати свою ходу з чоловічими кроками.

— Платити за справжнє. Виходить, гріхи дарують нам дещо справжнє. І ми за це потім платимо, — промовив він, перебравши у голові купу думок.

— Питання філософське: чи справжнє те, що дають гріхи, чи ж справжнє можна заслужити, лише йдучи шляхом праведним. Але загалом так, це звичайне життя, звичайна фізика. Ви купуєте насолоду. Розплачуєтесь за неї майбутнім, здоров'ям, репутацією.

— Гріхи... Я зараз ніби сходжу з розуму. Де я так нагрішив, що зустрів тебе? Чи мені навпаки пощастило?

— Без гріхів життя було б дуже нудним. Ми даємо людям дещо дуже цінне. Історії. Історії, які дівчата захоплено переповідають подружкам на кухні за чаєм. Історії, які розповідають по великому секрету. Історії, якими пишаються. Ці історії — цінніше за все на світі, вони і є самим життям. Історії, які роблять життя глибоким.

— Розповідай. Розповідай мені ці історії. Усе, що хочеш. Ти ж хочеш поділитись. Я буду слухати стільки, скільки ти

захочеш. Буду ловити кожне слово. Буду відганяти всі ці брудні фантазії з голови, я буду слухати тебе.

— Ну слухай...

І він слухав — робив те, що мені було так потрібно. Ловив кожне слово. Відганяв брудні фантазії. Тримав мене за руку. А я розповідала про зраджених дружин, про зраджених чоловіків, про службові романи. Про магнетизм. Про гормони. Про дофамін, який змушує думати лише про об'єкт свого бажання і піднімає настрій. Про серотонін, який наповнює оптимізмом і ставить тебе на вершину світу. Про ендорфін, який дарує відчуття всемогутності. Про окситоцин, що забезпечує відчуття повноти життя. Історії банальні. Історії унікальні. Історії, які не можна нікому розповідати. Розповідала про політиків і листонош, про співаків і фітнес-тренерів, про пенсіонерів і студентів, про киян і гостей міста. Можливо, я розповіла Саші одну з ваших грішних історій, якщо ви колись піддавались пристрасті у Києві. І так ми гуляли майже всю ніч.

Ми були схожими на романтичну пару: я була відвертою, а він уважним. Я була така задоволена в ту мить, так сяяла, що ті поодинокі перехожі, які бачили нас, зазрили нам. Думали, що ми закохані, що нам пощастило. Вони помилялись. Вони нічого не знали насправді. Їм лише здавалось.

Нарешті прийшли до мого будинку. Було біля четвертої ночі. Триповерхова будівля заховалась між багатоповерхівками на Саксаганського — з одного боку, в самому центрі Києва, з іншого боку, рідко хто її помічав. Ми зупинилися перед під'їздом, і в повітрі нависла напруга. Саша тримав мене за руку і не хотів відпускати. Але десь там, усередині нього, логіка й інтуїція волали про те, що від мене треба не просто йти, від мене потрібно бігти. Мені не можна дивитися в очі. Та й слухати не можна було. Але він стояв. Він дивився в очі. Він слухав.

— Я не хочу тебе відпускати. Але якщо ти хочеш, йди. Мої заборонені історії будуть тобі подарунком, за який не треба нічого платити, якщо ти підеш просто зараз, — промовила я. На вулиці був початок весни, світанки ще

дихали морозною прохолодою. Але тіло відчувало лише спеку. Щоки були червоними. Його долоні — дуже теплими. Не хотілося, щоб він забирав свої руки від моїх. Здалося, лишень він забере свої руки, я вперше в житті змерзну. Хоча до того я ніколи не мерзла, навіть під час найсильніших морозів у Києві.

Я дивилась йому прямо у вічі і мовчала. Він робив вибір. У нього тоді, у ту секунду, був вибір, і він бачив це у моїх очах. Він знав, що можна забрати свою руку і бігти. Бігти далеко, щодуху, а я би не мала права його зупиняти. Не обертаячись на мої очі, бігти вперед. Тоді він востаннє у житті мав вибір. Але він стояв поруч, ковтав слину і дивився на мене. Секунди летіли, він завмер, тоді я просто потягнула його до під'їзду. Могло здатись, що я зробила цей вибір за нього, але ж ні. Бездіяльність — це теж вибір людини. Чоловіки такі сильні. Сильніші за жінок фізично. Але варто Хтивості взяти їх за руку, і вони вже легко затягуються на третій поверх будинку з височенними стелями. Чоловіками так легко керувати. Вони стають такі піддатливі, легкі, слабкі...

Я відкрила важкі дубові двері і завела його до свого дому. До свого грішного світу. Двері голосно грюкнули. Саша потрапив до квартири сімох київських гріхів. За моєї пам'яті, ще жодного разу туди не заходила людина. З невеличкого коридору я провела його прямо до вітальні з високою стелею. Кімната здавалась надзвичайно просторою і зливалася в одне ціле з кухнею. Саші відразу сподобалось у нас. Він любив простір, стриманість, поєднану з хорошим смаком і дорогими меблями. Він швидко оглянув вітальню і сів на диван. Тільки-но він присів, сили різко покинули чоловіка і м'язи розслабились.

У нас була особлива атмосфера. У нас було затишно і спокійно, ніби в раю. У нашій квартирі покоїлось невидиме тепле світло людей, які віддали його нам в обмін на швидку насолоду. Це світло було всюди, у кожній шпаринці, у кожному ковтку повітря. Коли ми ходили по квартирі, ми розганяли хмарки тієї енергії своєю гріховною радіацією, але коли у вітальні нікого не було, вона розпливалася по

паркету і наша квартира ставала схожою на затуманений рай. Саша зняв взуття і поклав голову на подушку.

— Спи, — прошепотіла я. Він ліг на канапу і дивився на мене. Зачарований. Я подула йому в очі. Він закрив їх. По крові потекли ендорфіни й окситоцин. Він відчув себе в безпеці. Усміхнувся і заснув. А я віднесла його кросівки у коридор з непритаманною мені ніжністю, зняла і свої туфлі, ноги зраділи рідному паркету. Навшпиньках підійшла і сіла поруч зі своїм нічним знайомим. Гладила його по голові. По шкірі. У нього були такі теплі й ніжні руки. Я торкалася його щетини. Не знаю, скільки часу гралася з його тілом. З трансу мене вивів чийсь голос.

— Хто це? — спитала мене Лінь. Вона рідко спала.

— Це Саша. Він мій, — сказала я і лягла поруч з ним. Було тісно. Було добре. Я заплющила очі і швидко заснула. Його футболка все ще пахла сексом з іншою. Але мені було все одно. Тепер він мій. Тепер його життя буду руйнувати я.

Я прокинулася першою. Мої гормони діють, як алкоголь, тому часто вранці після мене хтось буває наче з похмілля. Отже, я прокинулася і подивилася на Сашу, що спав, немов перелякане немовля. Що це взагалі було? Навіщо я притягла його сюди? Що тепер із ним робити? Я підвелася, пішла на кухню, ввімкнула чайник, попрямувала до своєї кімнати, але раптом зупинилася і поглянула на чоловіка, що спав. Лише один погляд на нього — і всередині знову все прокинулось. Один погляд — і відразу з'явилася відповідь на мої запитання. Навіщо? Бо я так хочу і по-іншому не можу.

Я важко зітхнула і пішла до своєї кімнати. Червоні шпалери, червоний килим, червоні корінці книжок на полицях, на столі ваза зі свіжими червоногарячими трояндами. Найпрекрасніші квіти пристрасті.

Я подивилася на себе у дзеркало і трохи злякалась. В одну мить я побачила там не Хтивість, а жінку. Ставати звичайною людиною мені дуже не хотілось. Від переляку я кілька разів потренувалася ставати прозорою, а потім приймати людську подобу. Я проекспериментувала із зачісками, вбранням, довжиною ніг і розміром грудей. Після того трохи заспокоїлась: я все ще була могутнім гріхом, що може спокусити будь-якого чоловіка. Швидко пішла в душ. Хотілося змити з себе усе, навіть те, що було в серці. Сліди жінки повільно стікали по моему тілу вниз, струмок води звивався по вигинах моїх форм, цю хтиву жінку засмоктувало в каналізацію, залишалась я справжня. Душ — прекрасний очисник душ.

Повернувшись до кімнати в рушнику, побачила в дзеркалі вже себе справжню і заспокоїлась. Можна було з

чистим сумлінням пити чай. Чайник давно вимкнувся, а вода охолола. Довелося ввімкнути його ще раз. Натиснувши на кнопку і почувши, як він загудів, подумала, що іноді так само я роблю з двома людьми, які довго прожили у шлюбі. Спочатку вони літають на крилах кохання, ідеалізуючи один одного. Вони й не здогадуються, що це всього лише я підсипала до їхньої кави гормонів і змусила їх зблизитись. Адже все живе на Землі прагне до безкінечності, так і їх тіла прагнули залишити по собі слід. І от коли вже ці сліди йдуть до школи, а дорослих давно нудить один від одного, я можу завітати до подружжя знову. Включити той чайник ще раз. Звичайно, роблю це лише тоді, якщо пара мені подобається. Я люблю мудрих і терплячих жінок, турботливих і відповідальних чоловіків. Я додаю до їх життя своїх спецій, і ось вони знову відчують його смак. Обожаю пари, які заслужили розквітнути знову.

Я залила чайне листя окропом і подивилась у вікно. Сонце повільно піднімалось над Києвом, люди починали метушитись, як мурашки. Мої дівчата прокинулись і майже одночасно з'явились у нашій просторій кухні-студії. Саша сопів на дивані. Гріхи нічого не казали. І так все було очевидно. Вони розбрелися кухнею, готуючи для себе ранкові напої і вдаючи, що нічого не сталось. Я лукаво посміхалась їм, стояла біля вікна, пила свій чай і чекала питань, а вони вичікували, коли я почну першою давати відповіді.

— Надумала гратись? — нарешті спитала Жадоба.

— Яюсь так випадково сталося. Побачила його в барі і забрала собі.

— Так не буває, — захитала головою Заздрість.

— Ти ж знаєш, що буває з тими, хто робить інших своїми іграшками. Він має піти сьогодні ж, — сказала Ревність.

— А тобі потрібно працювати. Ти ж не будеш брати його з собою на роботу? А лишати його самого в нашій квартирі дуже небезпечно, — зауважила Ненаситність.

— Сьогодні сонце світить так яскраво. А Хтивість ще вдома? У халатіку п'є чай і посміхається? — лагідно промовила Лють, підійшовши до сусіднього вікна і розкривши штору повністю.

— Дівчата, він скоро піде. Обіцяю. Але не сьогодні. Ви не хвилюйтеся, я себе контролюю, — промовила я, усвідомлюючи безглуздість своїх слів, і перевела погляд на чоловіка, що сопів на канапі. — Може, хтось із вас пригляне за ним? У кого сьогодні менше роботи? Люте, у тебе? Весняне сонечко зробило всіх веселими!

— Сонце програло у війні з долларом, — ніжно засміялась Лють.

Вона насипала в турку каву, залила водою і поставила її на вогонь. Лють все робила з такою граційністю і ніжністю, ніби випромінювала любов кожним своїм рухом, словом і подихом. Вона дістала з шафи білосніжну порцелянову чашку, бо принципово пила каву лише з крихкого посуду. На роботі вона занадто часто зустрічалася з грубістю й огидою, тому вдома оточувала себе затишком і спокоєм. У її кімнаті постійно грала медитативна музика.

— Бачила, як злетів курс? — ніжно усміхнулася вона. — Кияни розлючені, у мене надзвичайно багато роботи. Буду змушувати їх розбивати свої голови об стіни, рвати на собі волосся і хапатися за серце. Через мене сьогодні буде багато аварій, декілька вбивств, кілька захворювань нарешті стануть хронічними, кілька смертей у лікарнях. Вибач, люба, але такий плідний день я не зможу прогавити, сидячи вдома.

— А я когось підсаджу на горілку! — сказала Насолода, витягаючи з холодильника селеру і моркву. Вона, як завжди, починала ранок із корисного овочевого смузі.

— А як я буду працювати сьогодні! — радісно потерла руки Заздрість. — Скільки ж людей будуть заздрити своїм друзям, які мають зарплату в доларах! Програмісти, сьогодні ваші щоки будуть палати, і ви навіть не здогадаєтесь чому! А як же сьогодні будуть заздрити емігрантам! І ось тим чувакам, які подорожують Азією, викладають фотографії зі слонами й океанами! А як жінки будуть заздрити гарним коханкам мільйонерів! Криза — джерело натхнення для мене.

— А мої клієнти будуть купувати все, що побачать у магазині, — промовила наша красуня, струнка й чарівна

Ненаситність. Поки на плиті готувалась її вівсянка, вона випила склянку джерельної води з лимоном, щоб пришвидшити обмін речовин у тілі.

— Знаєш що? А давай змусимо їх купити собі щось дуже смішне. Наприклад, сіль, — засміялась Жадоба. — Уявляєш: от біжать люди до магазину і скуповують сіль, пояснюючи це тим, що курс долара виріс.

— Тобі не вдасться. Можу навіть побитися об заклад, — промовила Заздрість.

— Не сумнівайся у мені, — впевнено відповіла Жадоба, заливаючи окропом два пакетики чаю. Жадоба завжди робила чай для себе і ще для когось. Не могла почати ранок, не поділившись із нами своєю турботою або посмішкою. — Я прекрасно знаю, що робити. Особливо, коли росте курс долара. Мені здається, гратися з людьми і сіллю — це геніально. Це крутіше, ніж тест на IQ. Перевірю, хто є хто, і Богу буде легше визначити, кому куди йти далі.

— Все ж таки, курс долара — це прекрасно. Сьогодні вдень Жадоба змусить їх накупити собі повний холодильник харчів, а я ввечері змушу їх все це з'їсти. Дай п'ять! — промовила Ненаситність, проковтнувши ложку поживної вівсянки. Дівчата вдарили одна одну по долонях.

— А ще піду до киян і буду змушувати їх думати, як би то підняти ціну за оренду їхніх квартир, — знову потерла руки Жадоба.

— Що ж мені з ним робити? — сумно спитала я, повернувши дівчат до реальності. Сонце підіймалося все вище. Я мала бігти. Я відчувала, як Київ кличе мене, як він потребує хтивих думок, насолоди і бажання. Я мала шукати голодних чоловіків, які б задивлялися на короткі спідниці, і вкладати їм хтиві думки до голови. Мала змушувати жінок розпускати волосся, розстібати верхні гудзики на блузках і фарбувати губи червоним. Мала змушувати людей закохуватись. Закохуватись у тих, хто зруйнує їхнє життя. Закохуватись у тих, хто дасть життю сенс. Я відчувала, як у мені починається круговорот енергії, що мала б перетекти в кров людей і вимити з їх мозку гормони. Сьогодні до моїх сітей мало попастися багато риби. Я подивилась на Сашу і

на дівчат. Невже доведеться позбутися його так швидко? Та раптом мене врятувала Лінь. Вона відчула мій стан ще на світанку, коли побачила, як я скрутилась біля чоловіка, як почала дихати в ритмі з ним, як мій кровообіг синхронізувався з його.

— Коли сходить сонце, людям хочеться жити і усміхатись. Давай я сьогодні залишуся вдома і побуду з ним. Попроцюю з його думками, після того він захоче весь день лежати на дивані і нікуди не втече. А ввечері передам його тобі, цілим і неушкодженим шматочком ледачого м'яса. А потім ти позбудешся його, і полегшиш нам усім життя.

Із вдячністю подивилась на свою подругу, а потім на сонного Сашу. Вчора він сам зробив свій вибір. Намагалась запам'ятати його такого, яким він є. День із Лінню. Увечері я побачу його вже іншим. Він зробить кілька кроків до стану шматка м'яса.

*

Минуло кілька хвилин — і в нашій величезній квартирі стало тихо. Крізь дерев'яні рами вікон до кімнати час від часу проривалися звуки ранкової столиці — шум машин, вітру, що воював із металевими дахами, голоси людей, гавкіт псів. Підлога була чистою, вчорашнє світло любові, що стелилось по паркету, тепер забилось між його шпаринами, ховалося від нас. Ми ж розбіглися у справах, ми полетіли змушувати Київ грішити. Лінь швидко помила посуд після нашого колективного сніданку, замісила тісто для пирога, дістала з морозилки листи для лазаньї. Потім почала прибирати в квартирі. Коли я лише почала працювати, я уявлення не мала, як вона могла встигати робити так багато справ одночасно. По суті, за ідеально прибрану квартиру, завжди свіжі троянди на моєму столі, смачні страви в холодильнику, чисті речі в шафі ми були вдячні саме Ліні. Окрім роботи, вона встигала читати книги, дивитись фільми, навіть відвідувати різноманітні концерти і виставки в людській подобі. Пізніше я зрозуміла, звідки цей гріх бере силу на всі свої справи. Звісно, у людей, які нехтують своєю енергією. Кожна вбита ідея, ініціатива, мрія дарує силу Ліні.

З іншого боку, кожен прекрасний гріх, надивившись на плоди своєї роботи, завжди намагається не потрапити до своєї ж пастки і не бути схожим на своїх пропавших клієнтів.

Часто люди вважають, що гріхи схильні до вад, які самі пробуджують. Ненаситність нібито має бути гладкою і з кількома бутербродами в руках, Лють повинна змінити все на своєму шляху, ніби відьма. А Лінивість має весь день сидіти на дивані. Насправді все не так. Насправді навпаки. Насолода, скажімо, дуже боїться пробувати будь-які наркотики. Вона бачила, як помирили наркомани, як вони повільно або ж швидко вбивали себе, горіли, а потім згнивали. Як вони ставали пропавшими, як виривали яму, яка потім засмоктувала їх. Тому тепер Насолода дуже боїться наркотиків, навіть алкоголю, навіть сигарет. Іноді ми п'ємо червоне вино, насолоджуємось його смаком, а її нудить. Лінь так само вважають ледащицею. Але ж вона у нас завжди в русі.

Вона обожноє знищувати ідеї. Приходить і розстрілює їх із автомата. Часто достатньо одного дотику пальця — ідея тріскає, як мильна бульбашка. Іноді їй подобається шматувати ідею пилою, дуже повільно і болісно. А іноді вона за секунду вбиває ідею з револьвера. Буває так, що гріх спалює ідеї живцем, а буває, що робить аборт у голові — ідеї помирають ще в зародку, залишаючи людство без прекрасних картин, книг, додатків на телефон, сайтів, кафе, ресторанів, іграшок, підприємств, наукових відкриттів, ліків. Лінь може вбити навіть кохання.

Скільки ж ідей вона поховала на кладовищі! Лінь робить гарних дівчат негарними. Лінь робить успішних чоловіків невдахами. Лінь любить прикидатися стабільністю, шепотіти людям про те, що вони на вершині і можна розслабитися. Лінь любить зупиняти. Вона зупиняє життя, зупиняє ріст і рух. Вона запевняє людей, що зупинка — це відпочинок, при цьому люди починають грати проти природи. Все живе має рухатись вперед, Лінь же змушує зупинитись, а сама боїться присісти на хвилину, постійно мчить вперед. У неї надзвичайно багато роботи.

Повитиравши пил на кухонних полицках, Лінь зав'язала

своє коротке волосся в гульку і дістала з духовки пиріг. Саме в цей час Саша розплющив одне око. Він побачив барну стійку, шафу з книгами, журнальний столик, Лінь, що поралась на кухні, і сонце за вікном. Хотів підвестися, але натомість перевернувся на інший бік і знову заплющив око. Йому не хотілося прокидатись, навіть їсти не хотілося. Навіть думати не хотілося. Його нічого не цікавило, крім сну. Сила гріха почала діяти на чоловіка. Моя подруга тим часом намастила коржі сметанним кремом і поставила на підвіконня свій кулінарний шедевр. А потім Лінь знову бігала по квартирі, витираючи пил, поливаючи квіти, миючи підлогу. Чим швидше вона рухалася, тим глибше провалювався Саша в своєму небажанні жити, тим більшим шматком м'яса він відчував себе на канапі. Дзень! Нарешті гріхія зупинилась і дістала з духовки лазанью. Коли вона встигла її туди поставити? Ми завжди дивувались її вмінню встигати все і відразу. Вона нарізала лазанью і принесла до скляного журнального столика біля дивана. Сіла на крісло поруч із Сашею і промовила:

— Wake up!

Саша розплющив одне око. Йому було лінь говорити. Моя дівчинка добре постаралася.

— Прокидайся давай! Я приготувала тобі смачну лазанью і зелений чай. Ти любиш зелений чай?

— Де я? — нарешті промовив Саша.

— Включай мозок.

— Та дівчина з бару... Вона... Я вчора, здається, перепив. Де та дівчина? Саша...

— Саша? Ах... Саша. Мене тоді можеш називати Ліною. Як Костенко. А Саша на роботі. Попросила за тобою наглянути, щоб ти нікуди не втік. Але тобі лінь втікати, правда? — вона говорила, ніби сама до себе, знаючи, що Саші важко слухати, йому б тільки лежати й мовчати. — Розкажи, як це? Нічого не хотіти. Тупо лежати на дивані, коли навколо тебе мільярди можливостей. Завжди хотіла спитати це у людини. Як це? Прогавити все на світі, бо твоя дупа приросла до дивана? Була б я людиною, я би пірнула в світ можливостей і шансів. Жадібно нахапалась